

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: SC Ha Ha Ha Production SRL (Calinesti, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SMILEY” – zgłoszenie nr 17 569 641

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 stycznia 2021 r. w sprawie R 2936/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2021 r. – Ben Ali / Rada

(Sprawa T-170/21)

(2021/C 217/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Saint-Étienne-du-Rouvray, Francja)
(przedstawiciel: adwokat A. de Saint Remy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi Mehdiego Bena Aliego oraz stwierdzenie jej zasadności;
- pilne wydanie orzeczenia na podstawie obowiązujących przepisów proceduralnych;
- w każdym wypadku przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem mającego na celu doprowadzenie do ujawnienia przez Komisję „wszystkich dokumentów dotyczących przyjęcia” zaskarżonego rozporządzenia;

- stwierdzenie nieważności ze skutkiem natychmiastowym wydanej wobec niego decyzji Rady (WPZiB) 2021/55, doręczonej pismem SGS 21/0041 z dnia 25 stycznia 2021 r., wysłanego listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 26 stycznia 2021 r. i otrzymanym w dniu 29 stycznia 2021 r., mającej na celu pozostawienie jego nazwiska w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi określonym w załączniku do decyzji Rady Unii Europejskiej 2011/72/WPZiB, zmienionej decyzją Rady 2021/55/ WPZiB, i w załączniku I do rozporządzenia Rady (UE) 101/2011, wykonywanego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2021/49 dotyczącym środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji, a także stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/49, wykonywanego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 101/2011 dotyczącym środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej zapłatą na rzecz Mehdiogo Bena Aliego łącznej kwoty 150 000 EUR z tytułu naprawienia wszystkich rodzajów poniesionych szkód;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz Mehdiogo Bena Aliego, oprócz kosztów obrony będących zgodnie z art. 91 regulaminu postępowania kosztami podlegającymi zwrotowi, kwoty 30 000 EUR z tytułu kosztów obrony w ramach niniejszej skargi;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wystarczającej podstawy prawnej. Skarżący podnosi, że dana sankcja może być uzasadniona wyłącznie realizacją celów, dla których została przyjęta oraz że samo stwierdzenie istnienia zagrożenia dla pokoju nie jest wystarczające. Tymczasem w niniejszym przypadku Rada Unii Europejskiej uzasadniła niekorzystne dla niego środki celem zrównoważonego rozwoju tunezyjskiej gospodarki i społeczeństwa. Sankcja ta powinna w konsekwencji zostać uchylona lub zmieniona.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący uważa przede wszystkim, że w wyniku stosowanych procedur na etapie podejmowania decyzji, z uwagi na niezachowanie równowagi między przyjętym uzasadnieniem a poszanowaniem indywidualnych praw, doszło do naruszenia jego podstawowych praw. Następnie, w odniesieniu do etapu wyznaczania, skarżący twierdzi, że jego prawa miały zostać naruszone w wyniku niewystarczających procedur, które uniemożliwiły mu skuteczne skorzystanie ze środków odwoławczych. Wreszcie skarżący podnosi, że na etapie wykonywania procedura odstępstwa odbywała się z naruszeniem prawa do skutecznego środka odwoławczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia. Skarżący wskazuje w tym względzie na brak wydania przez państwo tunezyjskie decyzji, a w szczególności omówienia istotnych okoliczności faktycznych sprawy, które mogłyby uzasadnić umieszczenie jego nazwiska w spornym wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem skarżącego oczywisty błąd polega na braku dowodu jego uczestnictwa w popełnieniu jakichkolwiek bezprawnych czynów, które miałyby stanowić sprzeniewierzenie tunezyjskich środków publicznych lub operacje prania pieniędzy. Ponadto zarzut aktu pomocnictwa w ramach nadużycia stanowiska przez urzędnika państwowego nie miał również zostać poparty żadnymi dowodami.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji. Skarżący podnosi w tym względzie, że zgodnie z tymi postanowieniami podstawą zastosowania środka dotyczącego zabezpieczenia i konfiskaty musi być albo decyzja wydana przez wzywające państwo stronę, albo przedstawienie istotnych okoliczności faktycznych przez to wzywające państwo wraz z opisem wymaganych środków. Tymczasem zdaniem skarżącego środki ograniczające zostały wobec niego zarządzane bez spełnienia tych kryteriów.
6. Zarzut szósty dotyczący błędu w ocenie, jakiego Komisja miała się dopuścić w świetle zasady proporcjonalności zastosowanych wobec skarżącego środków.
7. Zarzut siódmy dotyczący nadużycia władzy.